

Zeynep Uzunbay

Acı Bir Kuş

Roman

Turna Gül

Sarkık bıyıklı bir karaltı:

“Senin adın ne?”

“Turna Gül”

“Suçun?”

“Benim suçum yok.”

“Niye buradasın?!”

“Bilmiyorum.”

“Seni camiden mi getirdiler amın kızı!”

Gürültüyle kapandı pencere.

Bomboşum. Kollarım, bacaklarım, parmaklarımın içi bomboş. Tenim inceldi, kurudu, gerildi. Sadece, “*Amın kızı, amın kızı!*” sözleri yankılanıyor içimde. “Anne” sözcüğünün karnını deşti, geriye bir “am” bıraktı sarkık bıyıklı karaltı. Savrulan n’lerle e’yi boşluktan alıp a ile m’nin arasına koydum: annem! Cami’yi de karşı duvara astım bir güzel. C’si ve i’si düşüp duruyor. İşaret parmaklarımla bastırıp başımı duvara dayadım. Titreyen bacaklarımın arasından doğuşumu, sıfır yaşımı izlerken kardeş yaşlarımızı sayıp durdum: Sıfır, Üç, Altı, Dokuz, On iki, Sıfır, Üç, Altı, Dokuz, On iki...

Nazan ablam o günü şöyle anlatmıştı bana:

Doğduğun evde elektrik yoktu.

Doğduğun ev dediysem sen evde doğmadın.

Bu oturduğumuz ev yapılırken sen annemin karnındaydın. Tarlada sancısı tutunca, işte o eski evimize gelmiş. Bakmış, kapı kilitli, babaannem

evde yok, ocaklık derdik, üç yanı duvarla çevrili küçüçük bir yer, orda, evin dışında doğurmuş seni.

Ben altı yaşındaydım, Haydar üç.

Annemin “Çalkara’yı çağırın!” dediğini duydum. Adı Gülistan aslında ya, iftiracıymış biraz, Çalkara kalmış adı. Oydu köyümüzün ebesi. Hemen koştum.

Çalkara taş ocakta süt pişiriyordu. Annemin sana, sağıcı davardan dönünce doğdun, demesi ondan. Ben söyleyince sütü ocaktan indirip bize koştı. Onun koştüğünü gören komşu kadınlar da geldiler. Sen doğmuş, annemin bacaklarının arasında yatıyormuşsun. Bakacaktım ya, kıcıma bir şaplak atıp, “Yürü, gardaşına bak, suya düşer,” dedi Çalkara. Göbeğini kesmiş, kara bir önlüğü vardı, ona sarmış seni. Hem ebenin adı Çalkara hem de doğar doğmaz kara önlüğe sarıldın ya, hepimizden daha kara olmanın nedeni budur belki. Konuşulanlardan anladım kız olduğunu.

Haydar’la beraber Tohum Pınarı’nın taşına oturup babamı beklemeye başladık.

Babamın geldiğini görünce koştuk.

“Kardeşimiz doğdu baba!” dedim. Haydar babamın bacağına sarıldı.

“Kız mı erkek mi?”

“Kız,” dedim.

“Tüh!” dedi babam. Cebinden not defterini çıkarıp bir şeyler yazdı.

Haydar’ı kucığına alıp öptü, gittiler.

Ben Tohum Pınarı’nın taşına oturup ablalarımı bekledim. Annem onları tarlada bırakmış. İş bitirmeden gelmeyin, demiş. O zaman kaç yaşındaydılar? Gülay dokuz, Nevruz on iki...

* * *

Zaman geçsin, ne olacaksa olsun! Geçmesin, korkuyorum! Gözlerim alıştı. Bir de karasineğim var. Yorgunluk hissetmiyorum. Ağrı? Hayır. Nezle olursam? Derin bir nefes alıyorum, soğuk hava doluyor ciğerlerime. Yutkunuyorum. İyi, ikide bir şişip ateşimi otuz dokuzlara fırlatan bademciklerim yumuşacak.

Saatlerdir bir şey yemedim, yine de acıkmamışım. Kanar mıyım? Daha çok var. Bir ben daha varmış, karşımdaymış, ben de onun içini görüyormuş gibi bakıyorum, bütün organlarım iş başa düştü edasıyla tıkır tıkır çalışıyor. Kalbim kıpkırmızı, ıslak, avucunun içinde tık tık konuşuyor.

Geçen yıl, yine bu zamanlar, bir el arabası odun aldığı gün, yedi yılın ardından yeniden karşılaşmıştık. Aynı mahallede otuyormuşuz meğer. El arabasını süren yaşlı adama tam, ev bu yol üstünde, az kaldı, diyecektim ki hemen yanı başımda, elektrik direğinin dibinde onu gördüm. Yıllar sonra, daha önce hiç karşılaşmadığımız bir mekânda karşılaşmak, ikimize de daha önce sahip olmadığımız bir hakkı vermişti. Açılmasın, en azından şimdilik açılmasın kapı! İki elimi birden uzatmıştım. O zaman da onun kalbine, ıslak, kırmızı kalbine, şimdi benimkine dokunduğum gibi dokunmuştum. Bembeyaz olmuştu Ümit, dudakları titremişti.

Açılmasın kapı!

“Seni hiç unutmadım,” diye fısıldamıştı. “Hiç!”

Tam o sırada hamal amcam, “Hadi bacı, nereye?” demeseydi ne yapacaktık? Ben, “Biraz odun almıştım da. Ev az ilerde,” demeyip ne diyecektim? Eczanenin, bankanın, bakkalın, bahçe duvarlarının yanından geçtik. “Burası,” dedim. Ümit de tuttu el arabasının ucundan, odunları döktüler kapının önüne. Çabucak taşdık. Dizdikçe azaldı odunlar. Sonunda azdan da az kaldı, bittiler sanki. Kaç gün yeter ki?

“Çay?” dedim.

“Olur,” dedi.

Evlendiğini biliyordum, bir de kızı olmuş. Yürümüyormuş. Ben kızının yürümediğini sandım önce, yürümeyen evliliğiymiş meğer. Ne inandım ne inanmadım.

Evlilik? Ayrılma nedenimiz annemin deli inadı diye bilirse de asıl neden, benim evliliği evcilik kadar bile düşünemememdi. O zaman düşünemiyordum da sonra ne mi oldu? Ümit’ten ayrılmak canımı öyle yaktı ki sonraki yıllarda belki de değişecek olan bu duygu o zamanki haliyle dondu kaldı içimde.

Sarılp göğsüne sımsıkı bastırdı beni: “Şimdi evlenebiliriz Turna!”

Geçen yedi yıl içinde ortak arkadaşlarımız bana duyduğu öfkeyi, hatta nefreti açığa vuran haberler getirdiler Ümit'ten. Hiç suçluluk duymadım. Onu sevmekten, özlemekten hiç vazgeçmediğime göre niye suçluluk duyacaktım ki? Evlilik o zaman neyse şimdi de aynısıydı benim için, hem zaten evliydi o, aklımın almadığı müthiş bir de ayrıcalığı vardı: çocuk! Demek çırılçıplak soyunup bir yatağa girmişlerdi. Öpüşmüşler, koklaşmışlar, fısıldaşmışlar, kadın bacıklarını açıp onu içine almıştı.

Kapı açılacaksa açılın!

Hiçbir şey sevgimi etkilemiyor; ayrılmalar, karşılaşmalar, şu aklımdan geçenler bile. Sevgim de donmuş demek. Şimdi niye düşünüyorum ki bunları? Orhan, *Enzulüm'*deki tek erkek arkadaşım, her gözaltından tutkulu bir âşık olarak çıkardı. Kızın sevgilisi vardı, haberi bile olmazdı bundan. Orhan'ın her çıkışında bir kahveye oturup saatlerce Zuhal'den konuşmak âdetten olmuştu. Ben onun sararmış yüzüne, çökmüş gözaltlarına bakar, asıl içerde neler olduğunu merak ederdim. Anlatmazdı, ne yapar eder lafı Zuhal'e getirirdi! Tam unuttur gibi olunca yine gözaltı! Dön baştan... Demek bu bir *içeri* hastalığıydı. Orhan nerede, ne yapıyor ki şimdi?

Bu zulüm şehrin okulunda, bir kızla erkeğin arkadaşlığı olacak şey değildi. Ya sevgili olacaklardı ya nişanlı. Boyalı, süslü kızlardan biri aniden kapandıysa bilirdik ki yerlisinden bir sevgili buldu kendine. Yine aynı kız bir gün çıkarıp attıysa örtüsünü anlardık ki ayrıldı sevgilisinden. İmam nikâhı kıyanlar da vardı aralarında. Bozuşunca: Boş ol! Boş ol! Boş ol! Enzulüm'den kaçtım da ne oldu, kurtuldum mu?

Hem incinmesin diye hem de bulmuşken yitirmemek için o gün, “Evlennem!” demedim Ümit'e. Sinek nereye kayboldu? Çömelerek oturmaktan bacaklarım uyuşmuş. Şimdi kızını kreşten alması lazımdı. Ama en kısa zamanda mutlaka görüşüp bu işi halledecektik. Sımsıkı kucaklaştık. Gitti.

Gözlerimi Ümit'in özenle dizdiği odunlara diktim ve çok geçmeden ezeli filmim başladı:

Bir kayanın üzerine oturdum. Sicim gibi yağmurun altında, ellerini sarı yağmurluğunun ceplerine sokmuş, şarkısıyla birlikte uzaklaşan küçük Turna'nın ardından bakıyorum. Bir ara sanki durup arkasına bakacakmış gibi yavaşlıyor. Şarkısı öyle güzel ki!..

Kapı açılmasın!

Dönüp bakmıyor. Giderek küçülüyor. Küçük Turnam benim! Dünyanın bir sonu varmış da sanki oraya yürüyor. Sona geldi işte. Derken sonsuz bir boşluk başlıyor. Sona oturup ayaklarını sonsuz boşluğa sallıyor küçüğüm. Daha önce hiç söylemediği bir şarkıya başlıyor. Bu onun dünya şarkısıymış. Yağmur dindi, gökkuşağı üstünden geçiyor.